

" ...

II- İTİRAZIN GEREKÇESİ :

İtirazcı mahkemenin 10.5.1979 günlü başvurma kararındaki gerekçe özetle şöyledir:

Harcırah, Tapulama, Orman ve Tapu yasalarının, arazide çalışanlarla ilgili hükümlerine göre en az yevmiye, sırasıyla 125, 80, 100, 80 TL. ve "fazla mesai" ücreti de saat başına 36 TL. dir. Buna karşılık 492 sayılı Harçlar Yasasının 34. maddesi uyarınca mahkeme kâtiplerine belediye sınırları içinde 6, 66 TL. belediye sınırları dışında ise 10. TL. yol tazminatı verilmektedir. Oysa kâtiplerce yapılan iş ağırlık ve önemi bakımından öteki Devlet memurlarından ayrı değildir. Bu durum, eşit işe eşit ücret ilkesine ve Anayasanın 12. maddesine aykırıdır.

Öte yandan, görev gereği makamından uzaklaşan hâkim ve kâtiplere yapacakları fazla ödemeleri karşılamak için verilen 15 ve 10 TL. sı bir kalıp sabun parası bile değildir. Yıpranan elbise ve öteki durumlar dışında, bu para ile ayakkabı bile boyatılamaz. Birlikli tarifesine göre ödenen 400 TL. yanında, hâkim ve kâtiplere verilen 15 ve 10 TL. sı çok gülünçtür. Bahşış ve sadaka bile bunlardan fazladır. Kâtibe verilen 10 TL. yaptığı işe göre angaryadan başka bir şey değildir. Bu bakımdan dava konusu hüküm Anayasanın "angarya yasağı" ilkesine de aykırı düşmektedir.

Ayrıca Harcırah, Tapulama Orman ve Tapu Yasalarına göre ödenen yevmiyelerin, günün ekonomik koşullarına göre bütçe yasalarına bağlanan (H) cetveli ile ayarlanmasına karşılık, dava konusu yasadaki yol tazminatı dondurulmuş ve geçen süre içinde ekonomik koşullardaki değişiklik nedeniyle değerini yitirmiştir. Bu yasa, yasa yapma tekniği yönünden Anayasaya aykırı bulunmaktadır.

Bu nedenlerle, itirazcı mahkemece, 492 sayılı Yasanın 34. maddesinin Anayasanın 12. maddesinin "eşitlik" ve 42. maddesinin "angarya yasağı" hükümlerine aykırı olduğu savunulmuştur."